

Goed voorbeeld doet goed volgen

Preek n.a.v. Filippenzen 3:17

Ds. Maarten van Loon, september 2015

Liturgie

Votum en zegengroet

Zingen: Psalm 42: 1, 7

Paar woorden n.a.v. de foto die de wereld schokte

Zingen: GKB gezang 117

Gebed

Lezen: Filippenzen 3:17-4:1

Zingen: LvK gezang 481: 1, 2

Kindermoment

Afgesloten met: "Dit is mijn hand en dit mijn voet"

Preek n.a.v. Filippenzen 3:17

Zingen: Opwekking 710

Lezen: Kolossenzen 3: 12-17 'Het nieuwe leven' (ipv 10 geboden; staande)

Zingen: LvK gezang 95: 1, 2

Gebed

Collecte

Zingen: NLB Psalm 150a

Zegen

Preek

[1=zwart]

Met het kindermoment zijn we al wat in de muzieksfeer gekomen.

Misschien is het wel aardig om ons, om jouw leven te vergelijken met een muziekstuk.[2]

Alles wat je doet, zegt enzovoort dat is één groot muziekstuk.

Anderen zien en horen het muziekstuk dat door jou wordt uitgevoerd.

Gewoon – als ze jou tegenkomen en jij hen.

Op school.

Op je werk.

Op voetbal, volleybal enz.

Je vrienden.

Je buren.

Je dorpsgenoten.

Maar ook gewoon thuis. Je m/v/kinderen.

U herkent denk ik de onderwerpen uit het jaarthema hier wel in: Jezus uitstralen op elke plek waar je bent.

Ja, wat voor muziek klinkt er dan?

Is dat mooie muziek? Zitten er hemelse klanken in?

Is er harmonie?

Of denk even aan de djembé: is er een soepel ritme?

Ja, want weet je, muziek maken gaat niet vanzelf.

Als ik het nog nooit gedaan heb [bv. Op zo'n djembé spelen], dan dikke kans dat het de eerste keer nog niet zo geweldig klinkt. Ik zal moeten oefenen.

Maar dan helpt het enorm als er iemand is die zegt: joh, zo moet het. Wacht, ik zal het voordoen.

Ah, zo doe je dat. Ja, dat is wel heel mooi. Dat wil ik ook kunnen.

En – als je doorzet tenminste – na verloop van tijd lukt het steeds beter, je gaat het zelfs leuk vinden. Wat is het toch fantastische muziek. Hoe dieper ik erin duik, hoe mooier ik het vind.

En wat geweldig dat ik dat nu ook kan!

O ja, ik maak nog geregeld foutjes. Ik loop wel eens vast. En dan moet ik even een stukje terug en overnieuw beginnen. En dan lukt het soms weer wel.

Muziek maken gaat niet vanzelf. Misschien heb je er aanleg voor. Ben je een natuurtalent. Maar toch: je zult moeten oefenen, steeds meer moeten bijleren. Goede leraren hebben. En dan kan het wat worden.

Weet je wat componisten zeggen, mensen die zelf muziekstukken schrijven? [3] Het is 10% inspiratie en 90% transpiratie – zweten dus. Ze hebben iets in zich, een inspiratiebron, en die boren ze aan. En voor de rest is het hard werken. Zweten. [wel aardig op deze neppostzegel: 60/30 en nog 10% mysterie]

En zo is het ook als je muziek uitvoert: je hebt het in je. Maar om het er uit te laten komen – dat is soms hard werken: veel oefenen.

[4] Ja, en zo is het in geloof dus ook. We hebben een inspiratiebron, een voorbeeld, een leermeester en wij mogen zijn leerlingen, discipelen zijn. Ik heb het over Jezus. [4.1] Jezus, die niet ergens buiten jou is, maar in jou wil wonen. Die als je gelooft, in je komt. Je wil vullen. Je zijn Geest stuurt. Dat is dus je inspiratiebron. [4.2] Hij wil de toonhoogte zijn van de muziek van jouw leven. En dat gaat niet vanzelf – daar is [4.3] voortdurende oefening voor nodig.

Net als bij een musicus: hoe goed je ook bent, hoeveel leerlingen je ook hebt: je blijft zelf ook altijd leerling. Je hebt het nooit helemaal in de vingers.

Zo is het ook met leven in geloof, hoe lang je ook al christen bent, hoeveel catechisaties je al gehad, hoeveel preken je ook al hebt gehoord: je hebt de Bron uds binnen handbereik – *maar je*

moet er wel mee aan het werk! Gelukkig niet in je eentje. Nee, we zijn met elkaar. [4.4] De gemeente mag een oefenplaats zijn en we zijn elkaars leermeester. Elkaars voorbeelden. “O dus zo werkt dat dus ...”

Ik ga dit nu wat uitwerken. In twee punten. [5]

Eerst gaan we het [kort, want vaker over gehad] hebben over de inspiratiebron.

En daarna gaan we het hebben over dat oefenen [dat is een wat langer punt].

De inspiratiebron: Jezus [6]

Daarover kort – we hebben hier o.a. in Feest van Genade en het discipelschapsproject al vaker bij stil gestaan. Kort en kernachtig deze keer dus, maar wel: heel belangrijk.

Wij mogen geloven dat Jezus in ons woont, in ons wil werken. [6.1]

Hijzelf, die onze leermeester is. Die ons voorbeeld is. En die onze verlosser is.

Wij moeten dus altijd weer beginnen bij Jezus. En altijd weer terug naar Hem.

Willen wij de toonhoogte van Jezus in ons leven laten klinken – dan zullen we met Hem moeten omgaan. Dan moet Hij ook echt onze inspiratiebron zijn.

Ik wil daar twee dingen over zeggen – over Jezus als inspiratiebron.

Het eerste gaat over een uitdrukking die je vaak kunt horen – in allerlei varianten: ik moet leren kijken door de ogen van Jezus.

Dat gebeurt als ik in de gaten krijg hoe Hij naar mij kijkt. Liefdevol. Genadig. Vergevend.

Verzoening brengend. Door zichzelf op te offeren.

Dat moet ik goed zien. Die liefde van Hem voor mij. Als ik die zie, als die doordringt, dan gebeurt er wat Jezus ergens zegt, waar Hij je toe oproept: blijf in mijn liefde. Proef die. Laat die je raken en inspireren. Kijk – en dan komt er iets binnenin je. Het is aan de ene kant niet van jezelf, want God zelf komt in je wonen. En aan de andere kant wel van jezelf. Het gaat behoren tot je wezen. De mens die jij bent, wordt aangeraakt en omgevormd. Dus: 100% en 100%.

Dat is het eerste. Het tweede ligt in het verlengde. Jezus heeft mij lief. Maar ook andere mensen.

Hij is met ontferming bewogen. Keer op keer lees je het. En wat er bij Hem van binnen leeft, dat komt vervolgens naar buiten. Dat is wat uitstraling is: wat binnen in je is, komt zichtbaar, hoorbaar, merkbaar, voelbaar naar buiten.

Hij trapt de tollenaar Zacheüs niet de grond in. En ook die vrouw niet die op overspel betrapt is.

Nee, Hij laat ze zien wat liefde is. Wat genade is. Je ziet Hem het goede voor andere zoeken. Je voelt dat Hij het mensen gunt dat ze weer opleven. En je ziet hoe Hij zich daar helemaal voor opoffert. Je ziet Hem de voeten wassen – ook van zijn vijand Judas, die Hem zou gaan verraden. Je ziet bij Hem de liefde tot het uiterste – tot in de dood aan het kruis.

[6.2] Naar die bron moet je dus telkens weer gaan. Dat is een bron die je moet aanboren. Hoe?

Nou, laat ik maar een paar dingen noemen. Misschien zeg je: cliché. Maar ik zou eerder zeggen: beproefde middelen.[6.3] En bovendien: door God zelf zo aangewezen.

1: **de kerkdiensten**. [6.4] Vergis ik me of worden we met elkaar daarin minder trouw? Maar is dat niet de plek waar we God op een heel speciale manier ontmoeten? Ja, je kunt er allerlei kritiek op hebben hoe we dat met elkaar vormgeven enzo. En je kunt zeggen: de kerkdienst – dat is toch niet het enige? Zeker. Maar is het niet ook en vooral de plek waar Christus in al zijn rijkdom verkondigd wordt. Waar we het geheim van Gods liefde vieren, het Avondmaal gebruiken, de doop ontvangen? Is dat niet de plek waarvan God zegt: daar ontvang je mijn zegen?

2: **de bijbelstudiegroep, groeigroep, catechisatie, wijkbijeenkomst**. [6.5] Want ook daar wordt Jezus verkondigd. Daar mag je van elkaar leren wie Jezus is. Ik mag jou vertellen wat Hij voor mij betekent en jij mij. We mogen elkaar daarin aansporen en bemoedigen, troosten en opbeuren. Enzovoort. Doe je weer mee dit seizoen?

3: heel belangrijk: **de persoonlijke omgang door gebed en Bijbellezing**. [6.6] Stille tijd. Misschien tijdens een boswandeling.

Ja, als je Jezus de componist wilt laten zijn van het muziekstuk van jouw leven – dan moet je telkens putten uit de inspiratiebron en de middelen die er daarvoor zijn niet onbenut laten. Want Hij belooft zelf dat Hij daarin naar je toe komt. Langs die wegen komt Hij in je wonen.

Toen ik met dit onderwerp bezig was, begon ik me steeds meer te realiseren: hier stoppen we vaak. Zonder dat we het zo zeggen, zeggen we eigenlijk: vanaf hier gaat het vanzelf. Als Jezus in je woont, dan ga je Hem vanzelf uitstralen. Dan ga je vanzelf in je leven het muziekstuk Jezus uitvoeren. Door zijn Geest geeft Hij je immers de spirit voor om het van uit jezelf, van binnenuit tot klinken te brengen?

Volgens mij is dit de fout: dat we denken dat het vanzelf gaat. Dat er verder niks nodig is. We hebben het wel over de inspiratie gehad – maar nog niet over de transpiratie. Het zweten. Dat gaan we nu doen.

Transpiratie[7]

Het gaat niet vanzelf. Even scherp geformuleerd: Jezus in je hart, zijn liefde voelen, betekent nog niet per se dat die gezindheid van Christus in jouw leven ook vorm krijgt. Ik zeg het expres even zo, want een hoofdstuk eerder dan wat we gelezen hebben, heeft Paulus het daarover. Hij roept ons op: laat de gezindheid van Jezus in jullie zijn. [7.1] Dat is dus niet vanzelfsprekend, ook niet als je Christus kent. Sterker nog, dat is altijd aangevochten. [7.2]

Onze Schriftlezing eindigde niet voor niets met een oproep om standvastig in de Heer te blijven. Om niet ook heel aards te leven: je buik je afgod te laten zijn. Dat is: [7.3] vooral aan jezelf denken. Je eigen belang voorop. Als ik maar aan m'n trekken kom. De wereld zit er vol mee – [7.4] en ik durf niet te zeggen dat het op mij niet z'n aantrekkingskracht heeft.

En dan staat er: [7.5] hun eer is hun schaamteloosheid. Ja, allerlei vuil gebeurt open en bloot. [7.6] Wordt open en bloot in beeld gebracht. Wordt soms zelfs verheerlijkt. Mensen die klant waren bij

Asley Madison worden nu wel aan de schandpaal genageld, maar tegelijkertijd doen we in de maatschappij alsof overspel en vrije seks moeten kunnen. Dat je er zelfs recht op hebt. En zeg nou niet dat je helemaal immuun bent voor die destructieve geest die door de wereld waait. [7.7] Ik durf het in ieder geval niet te zeggen. In zijn algemeenheid lijkt het wel of het kwaad, het destructieve nog aantrekt ook. Soms kun je schrikken van jezelf. Of niet?

[8] Dus: hoe ben je nou standvastig? Hoe ben je nou iemand die hele andere muziek tot klinken brengt? Eigenlijk is het heel simpel. Paulus zegt in vers 17 [8.1]: volg mij na, broeders en zusters, en kijk naar hen die leven volgens het voorbeeld dat wij u gegeven hebben. Kortom: je hebt als christen voorbeelden nodig. [8.2] Mede-christenen die het je voordoen. Zo leer je het. Niet in één keer. Het is net als met die djembé. De theorie is duidelijk. Je weet wel wat je moet doen. Gewoon met je ene hand drie slagen doen en tegelijkertijd met je andere hand twee. Maar krijg het maar eens voor elkaar. Daarvoor moet je oefenen! Ook dat kom je letterlijk tegen in de Bijbel. Paulus zegt ergens: oefen je in een vroom leven = leven met de Heer. Volgens zijn muziek.

Ik kan hier nog lang en breed over praten. Maar laat ik de rest van de preek maar besteden aan voorbeelden. Die maken het vaak heel duidelijk.

[9] Ik begin bij deelzondag. Vandaag.

We zamelen allemaal spullen in die we van de week gaan uitdelen aan diegenen in Dalfsen die het goed kunnen gebruiken.

Stel nou eens even dat je met iemand zou meegaan die de dozen van de week rondbrengt. Je gaat het samendoen. Wat gebeurt er dan? Dan zie je die ander, die liefde heeft voor degenen die de dozen krijgen. Heel vaak zijn dat mensen die – zoals we dat, heel raar eigenlijk, wel zeggen – in de marge van de samenleving leven. Economisch gezien doen ze er niet toe. Maar je leert ze als mensen zien, die er ook mag zijn. Net zo goed. En je ziet: hé, maar die mens bloeit een klein beetje open, als er iemand komt die zegt: kijk, hier voor jou. Je ziet die ontvanger weer een beetje meer tot zijn bestemming komen, waarvoor ook hij of zij door God geschapen is.

Kijk – dan komt het binnen bij je. Als je liefde in de praktijk ziet. En je leert ook hoe je het in dit geval doen moet. Je leert anderen liefdevol tegemoet te treden. En je merkt: ik word daar niet minder van, maar juist méér. Rijker. Kan haast niet anders. Je gaat het mooi vinden om zo te zijn. Om zulke muziek te maken. Het gaat naar meer smaken.

En zo worden er in je bovenkamer en in je hart patronen ingesleten. Gevormd.

[10] Een heel ander voorbeeld. Ik heb van de week ook iets mogen leren. Van een collega. Het begon met die foto van dat jongetje. Toen ik die van de week op mijn scherm kreeg, toen heb ik denk ik wel tien minuten ernaar zitten kijken. Verbijsterd. Ontroerd. Naar adem happend. En tegelijkertijd was er op facebook een collega die zei: ik ga zondag de dienst beginnen met Psalm 91 – want alleen bij God is het leven veilig. Ik zocht Psalm 91 op en begreep het niet. Want – dat jongetje was toch helemaal niet veilig? En toen ik hem die vraag voorlegde schreef hij terug [bijna letterlijk]:

“In de naam van Jezus komen wij bij elkaar. Hij heeft ons opgezocht in deze donkere wereld. Heeft zelf gehuild. En dan ons eraan vastgrijpen dat Hij beloften aan ons en aan de wereld geeft die verder gaan dan wij nu durven dromen. Bij de Vader zijn wij veilig in een onveilige wereld. Komen wij in nood, dan zijn wij niet alleen. Dat is de belofte van Psalm 91. En wij zijn op weg naar een andere wereld; hoog tijd dat die komt!”

En dit is dus wat ik leerde van hem: bij zulke foto's en zulke gebeurtenissen zoek je het als gelovige dus bij God. Je gaat naar Hem toe in deze onveilige wereld. En je verlangt des te meer ernaar dat Hij alle dingen nieuw zal maken. En zo kwam ik ertoe om niet psalm 91, maar psalm 42 te gebruiken vanmorgen en daarna dat lied of Christus, het Woord van Schepping wil terugkomen op aarde. En de zin van alles weer wil herstellen. Want er is nu vooral zinloosheid. Mijn collega nam me dus mee en ik hoop dat ik u ook weer mocht meenemen.

Ik blijf nog even bij het vluchtelingenproblematiek. Anderhalve week geleden hadden we een voorbereidingsavond op het jaarthema. En toen zei iemand: Jezus uitstralen – dat zit 'm ook in hoe je spreekt over vluchtelingen.

Ja, de publieke opinie in veel Europese landen kantelt nu. Gelukkig.

Want wat je soms niet al kunt horen over dat die gelukszoekers een end moeten ophoepelen.

Nee, fort Europa moet dicht blijven. Zodat wij ons buikje lekker kunnen blijven vullen.

Ja, zulke dingen worden soms ronduit gezegd.

Maar goed – hoe spreek jij? Hoe spreken wij?

En wat doen we als al die vluchtelingen verdeeld worden over de EU? En ze misschien ook hier komen wonen? Gunnen we ze een plek? Zouden we ze misschien voor zover ze christen zijn in onze gemeente kunnen opnemen? Helpen integreren?

Ook daarin kunnen we elkaar meenemen. Voorbeelden zijn. Ik werk het nu niet verder uit. Maar misschien iets om samen met je Bijbelstudiegroep 's te bespreken. Of je groeigroep. Of op cat. die volgende week weer beginnen. Kijk, dan vorm je elkaar. Dan geef je elkaar iets mee dat je kunt gebruiken bij de koffietafel op je werk of waar dan ook.

Nog een voorbeeld. Ik heb het uit een van de boekjes die we bij de voorbereiding van het project hebben gebruikt. Het is een idee voor een nieuwe praktijk: 'Stel dat je afsprekt om de onderlinge band te verdiepen door met een vaste regelmaat tegenover elkaar je zonden te belijden en hulp te vragen bij wat moeilijk is, dan train je daarmee deugden als "eerlijkheid", "openheid", "vergevingsgezindheid", "geduld" en "nederigheid".'

Nou, misschien vind je het wel niks, dit idee. Maar het is wel een Bijbelse gedachte om je zonden ook naar elkaar toe te belijden. Ik zeg niet altijd en overal en in ieder gezelschap. Maar als je dat in een groeigroep bijvoorbeeld zou doen, of in een vriendengroep, of op de mannenvereniging, dan weet ik zeker dat het heel heilzaam kan werken. Heel opbouwend zelfs. Vormend.

Het laatste voorbeeld heeft hier wel wat mee te maken: sorry zeggen.

Ja, dat vinden veel mensen moeilijk. Ik ook.

Soms moeten we iets meer dan sorry zeggen. Sorry is voor laten we maar zeggen kleinigheden.

Maar als het om iets groters gaat: dan hoort daar vergeving vragen bij. Wil je het me vergeven dat ik ... lelijke dingen over je heb gezegd of ...?

En waar dat gebeurt, waar vergeving wordt gevraagd en gegeven, waar dingen hersteld worden, daar gaat wat van uit. Stel dat je dit als man en vrouw naar elkaar toe doet. En je deelt dat met je kinderen of je doet het in hun bijzijn – nou, dan leren ze in de praktijk wat het is om vanuit vergeving te leven. Om vergeven te worden en om te vergeven.

Ja, zou het niet mooi zijn als we elkaar op die manier tot een hand en voet zijn? Tot levend voorbeeld. De ene keer jij voor mij. En de andere keer ik voor jou misschien.

Dat is volgens mij één van de redenen waarom God ons in de gemeente aan elkaar geeft. Het boekje waar ik al over had heeft dan ook als ondertitel: de gemeente als groeiplaats van het goede leven. [11] Ja, de gemeente is de plek waar je de toonhoogte van Christus en zijn liefde mag leren. Niet alleen in woorden. Maar ook heel praktisch. We mogen het elkaar leren en ontdekken: wat mooi is dat! Doe mij maar meer van die muziek.

Ik eindig met een vraag. En die mag je meenemen naar de onderlinge gesprekken. De vraag is deze: [11.1] hebben wij onze gemeente wel voldoende als groeiplaats, als oefenplaats, als repetitieruimte ingericht?

Ik koppel er nog eentje aan vast: [11.2] Zouden we misschien toch plek in moeten ruimen voor getuigenis? In de dienst en/of daarbuiten?

Ik geef daar nu dus geen antwoord op. [12] Waar het om gaat is: dat wij op alle mogelijke manieren leren van Jezus. Hem ingeademd en inge oefend krijgen. Zodat we Hem ook uitademen overal waar we zijn en zijn muziek als vanzelf klinkt. De muziek van ons leven mag zijn. Omdat we het geleerd hebben en het steeds blijven leren. Ja, van Hemzelf. Door zijn Geest. En onder zijn zegen dus ook: van elkaar. Zo wil Hij werken. Zo 'werkt' zijn zegen. Die zich dan uitbreidt. Zo mag het van zegen tot zegen gaan.